

ПОХИТИТЕЛЯТ НА...

Ю. Риел

ПРИКАЗКИ ОТ ЩУРАТА ГОРА

1

ИЗДАТЕЛСТВО
БУКВИТЕ

ПРИКАЗКИ

Ю. Риел

ПРИКАЗКИ от ЩУРАТА ГОРА
книжка 1

copyright ©2014, Ю. Риел

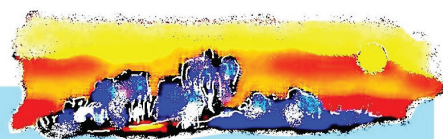
© Илюстрации: Ю. Риел

© Издател: Фондация „Буквите“

ISBN: 978-619-154-113-3

Ю. Риел

ПРИКЛЮЖИИ ОТ ЩУРАТА ГОРА

ПОХИТИТЕЛЯТ
НА... ЯЙЦАТА

1

Езерцето

Извора

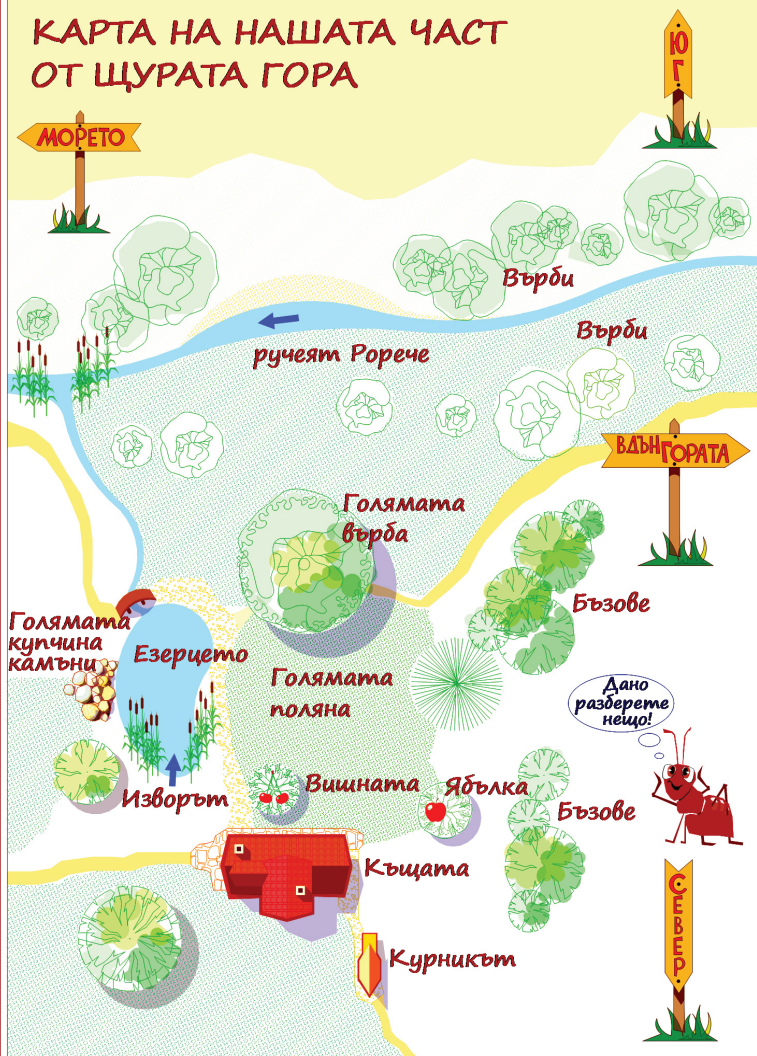
МОРЕТО

ВЪДН ГОРАТА

ИЗДАТЕЛСТВО • БУКВИТЕ •

КАРТА НА НАШАТА ЧАСТ ОТ ЩУРАТА ГОРА

ПРЕДИСЛОВИЕ

Хей!

Това е книга... за четене! Не е игра! Ааа...
ще четете?! Браво!

Не сте сбъркали! Според мен! Според
синчето обаче...

Е, както и да е.

И така, държите Книжка Първа от цяла
поредица. **По-първа от тази няма накъде**,
както би казал един от героите ѝ, а пореди-
цата...

Това са истории, които се случиха от-
давна, много отдавна - чак около миналия
петък... не, това беше в една друга книжка.
Значи, чак около по-миналия петък... или
пък преди година... или няколко – има ли
значение кога? Важното е, че са се случили!

В тях участват хора, животни и „други“.

С животните и „другите“ ще се запознаете в самите приказки, а сега ще ви представя хората!

И ще ви кажа защо - те определено не са главните герои в нашите случки! Ако продължавате да се чудите, по каква причина тогава ви занимавам първо с тях, ще ви обясня: много е просто – така искам!

Не стига, че главните герои са главни и все за тях се говори, ами и да са първи в представянето. Хайде стига! Този път не!

Та ето ни и нас:

На първо място: **аз** – най-вече в ролята на разказвач. Може да не съм главен герой, но определено съм главен разказвач.

Все пак, хубаво е да си Главен.

Основна характеристика – несъмнено умен.

Животните ме наричат „Шефа“ не защото съм им началник, а понеже съм по-голям от всички. Е, от почти всички.

Мам Пе - най-вече в ролята на майка.

Мам идва от мама, а Пе - от началото на името ѝ.

Тя не е важен участник в нашите истории, но и солта не е основна съставка на гозбата.

Мам Пе ми е жена, за сметка на което пък, аз съм ѝ мъж.

Основна характеристика – ... абе, я по-добре да продължавам нататък.

Ако не беше тя, нямаше да се случат много неща! Но пък, ако не беше тя, много неща щяха да станат! Иди, че го разбери!

Има ръководна роля в семейството!

Или поне така се говори.

Росси – дъщеря. Името ѝ се пише с едно С, но тя би предпочела... всъщност тя предпочита да е с две и затова ще бъде така. Вероятно смята, че става нещо повече с тази буква в повече.

Основна характеристика - фръцла.

Росси е „най-възрастна“ от децата. Страшно се дразни от този факт, по-точно от израза „възрастна“. Това доставя удоволствие на всички без Мам Пе.

Забавна работа.

Бешо – син. Не се казва така, но всички така го наричат.

Брат на Росси.

Основна характеристика – може би умен.

Ако на света има човек, който умее да спи професионално, то това е той. Постигнал го е с много тренировки.

Мишо – син. Така се казва и така му викаме.

Малкият брат на Росси и Бешо. Смята, че това е нещастieto му в живота. Отдава го на лош късмет.

Основна характеристика – мързел.

Обича да си губи времето. Прави го много добре.

Опитва се да изглежда голям, но никой не му вярва.

И накрая, като стана дума за вярване - не вярвайте на всичко, което ви казах и което ще ви кажа! За всеки случай!

 баче...

Като се замисля... трябва да ви представя и някои от животните.

Не че са толкова важни, дори напротив. Но, все пак... ще се набиват на очи.

И вижте сега с кои ще започна!

Ако ви запитам: „Какви животни живеят в гората?“, един през друг ще завикате:

— Вълци!

— Мечкиии!

— Елени... сърни!

— Диви свине!

— Катерици... бухали...

— Лисиции...

Вероятно ще изредите още много животни и сигурен съм, нито един от вас няма да извика:

— Мравкии!

Ето, точно затова ще започна с тях – защото са най-малките и пренебрегвани животни, а дори и да не е така, то тогава, защото живееха най-близо до нас, нещо повече – живееха и у нас. Факт, с който най-трудно свикна Мам Пе, обаче... какво да се прави?

Аз я разбирам! Знаете ли какво е да те „полазят“ мравки? Хич не ви и трябва!

Пълчища дребосъци сновяха непрестанно из къщи – щъкаха насам-натам, пълзяха нагоре-надолу, влизаха и излизаха, когато си искаха. Абе, чувстваха се като у дома си. И нищо чудно, защото живееха под къщата, и затова вероятно възприемаха нашия дом като горните етажи на своя. Всъщност ето какво беше положението – в къщата ни се влизаше през веранда, на крачка вляво от чийто вход имаше лоза, а на крачка вдясно беше парадната дупка на мравуняка. По тази причина няхаме по-близки съседи от тези дребни, пъргави насекоми. Нямаме и досега!